

[Bækgaard.]

11,3 pCt. Det vil altsaa ses, at der er uforholdsmæssig stor Forskel paa Skattetrykket i København og Frederiksberg og i Landkommunerne.

Denne Udvikling kan efter vor Opfattelse ikke fortsættes, og det kan ikke klares med, at man giver et lille Tilskud en Gang imellem til de Kommuner, som kører fast eller er nær ved at køre fast. Man forlanger af Kommunerne, at de skal lægge et Budget, og Meningen er jo, at det nogenlunde skulde kunne holde, men naar Staten Gang paa Gang griber ind og forlanger nye Udgifter midt i Regnskabsaaret, er det ikke underligt, at Budgetterne ikke kan holde. Vi mener ikke, det er forsvarligt at fortsætte denne Udvikling. I det her foreliggende Tilfælde kunde Hjælpen ogsaa godt ydes, uden at Kommunernes Byrde blev øget, nemlig ved at Staten paatog sig samtlige Udgifter.

Disse Betragtninger er Baggrunden for det Ændringsforslag, vi har stillet, og jeg synes, det burde kunne finde Tilslutning hos alle. Jeg anbefaler det af os under Nr. 1 stillede Ændringsforslag, hvorved Loven vil faa den Affattelse, jeg nu har søgt at motivere.

Det lod til, at den ærede Ordfører var misforstået med, at vi i Betænkningen har skrevet, at vi havde

„Indtryk af, at Lovforslaget skulde forceres igennem, skønt man kun havde haft Lovforslaget i Landstinget et Par Dage.“

Det er imidlertid rigtigt. Vi har brugt Ordet „Indtryk af“, men det var næsten ren Besked, at Lovforslaget skulde gennemføres i Løbet af et Par Dage, saa jeg mener ikke, der er noget urigtigt i, hvad vi har skrevet. Naturligvis er det rigtigt, at vi har haft Lejlighed til at tage Stilling til Lovforslaget, det er heller ikke det, det har skortet paa, men det havde været rart, om der ogsaa havde været Lejlighed til at søge at blive enige og faa Uoverensstemmelserne udjævnet. Det var det, der syntes ikke at kunne blive Tid til. I øvrigt er vel Landstingets Arbejde selvstændigt; en Henviisning til, at Lovforslaget har ligget saa længe i Folketinget — hvad det nu for Resten ikke har — har derfor ikke meget paa sig.

Unmack: Som det allerede er nævnt, blev der altsaa ikke opnaaet Enighed i Udvalget, selv om alle Partierne i Hovedsagen var enige om Lovens Formaal. Vi beklager meget, at Regeringspartierne ingen Imødekommenhed kunde vise over for vore Ønsker, til Trods for at vi var rede til Forhandling. Vi havde ganske vist en Fornemmelse af, at der var Lyst til Forhandling, men der blev givet Udtryk for, at den korte Tid hindrede en nærmere Drøftelse. Jeg maa i Anledning af den ærede Ordførers Udtalelser sige, at det var ganske klart og tydeligt for os, at Lovforslaget skulde gennemføres inden 1. December. Man kan nok henvise til, at vi vidste Besked med Lovforslaget og med, hvad der var sagt i det andet Ting, men et Udvalg bliver jo netop nedsat, for at man skal prøve paa at komme hinanden nærmere, end man er i Forvejen, og dette fordrer lidt Tid. Denne Henviisning til den korte Tid virkede lidt nedtrykkende paa os, til Trods for at vi, som sagt, mærkede en vis Lyst til Forhandling. Vi blev afskaaret fra Forhandling paa Grund af den knappe Tid, saa vi maa fastholde, hvad vi har skrevet i Betænkningen om et Diktat fra Regeringens Side.

I denne Forbindelse vil jeg rette det direkte Spørgsmaal til den højtærede Socialminister, om det ikke er rigtigt, at han har ladet sit Ministerium udsende et Cirkulære, dateret den 23., altsaa Dagen før Sagen var til Behandling her i Tinget, og to Dage før vi forhandlede i Udvalget, et Cirkulære, der tilstillede Sogneraadformændene m. fl., og som gik ud paa Tilrettelæggelsen af Lovens Gennemførelse. Naar dette sker den 23., og Sagen kommer for her den 24., forekommer det mig, at man roligt kan kalde det, at Regeringen ønsker at diktere Lovforslagets Gennemførelse.

Mindretallet stiller nu Ændringsforslag Nr. 2, og jeg vil dertil gøre nogle Bemærkninger. Mindretallet tiltræder ved Ændringsforslagets § 1 Lovforslagets § 1, som det er enslydende med, idet vi erkender, at de høje Brændselspriser begrundes en saadan Hjælp. Derimod kan Mindretallet ikke tiltræde Lovforslagets § 2, der bestemmer, at der til alle arbejdsløshedsforsikrede, som i Tiden fra 1. November 1937 til